

frifunden for Straf. Ganske anderledes vilde Stillingen formentlig være, hvis der ikke forelaa en Straffesag, men derimod en Sag, som drejede sig slet og ret om hans Forpligtelse til at udføre Vielsen eller hans Ret til at undlade det.

Imellem Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, og Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget af dette høje Ting, ligger der jo imidlertid en Række af forskellige Løsninger. Jeg haaber derfor, det maa lykkes ved Imødekommenhed fra alle Sider at faa Sagen bragt i Orden, og jeg tør sige, at baade min ærede Kollega og jeg ville være fuldt villige til at medvirke til en saadan Løsning, som kunde tilfredsstille saa vidt muligt til alle Sider.

Breinholt: Naar den højtærede Justitsminister udtalte, at han ikke kunde være enig i den Fortolkning, der fra visse Sider var givet af Højesteretsdommen, antager jeg, at han ikke kunde sigte til min Fortolkning. Jeg udtalte nemlig kun, at jeg mente, at der derved kun var givet en Afgørelse af et Sidespørgsmaal, et vigtigt Sidespørgsmaal i hele den foreliggende Sag, idet jeg for øvrigt slet ikke indlod mig paa anden Fortolkning end den, at jeg troede, at efter denne Dom traadte Nødvendigheden af at komme ud af de nuværende lidt forvirrede Tilstande end stærkere frem. Jeg antager derfor ikke, at den højtærede Justitsminister har sigtet til min Fortolkning, da han sagde, at han ikke kunde være enig i den

Den højtærede Minister fremdrog som det første — jeg vil ikke sige det eneste, men som det første — Forsvar for det foreliggende Lovforslag, at dette havde det Fortrin, at alle Ægteskaber derefter vilde blive ens, vilde faa ens Ret. Ja, det er ganske vist, og jeg har saa tidt hørt, at det var Fortrinet, og at man ellers risikerede, hvis man holdt sig til det Forslag, som blev vedtaget i forrige Samling af dette Ting, at man saa fik to Slags Ægteskaber, hvoraf det ene let vilde blive betragtet som et anden Klasses Ægteskab, og det var noget, man maatte søge at undgaa. Nu skal jeg dog allerførst hertil bemærke, at jeg ikke finder det tilstedeligt, at man søger at undgaa denne Ulempe derved, at mindst de $\frac{9}{10}$ af Befolkningen skulde bøje sig for allerhøjest $\frac{1}{10}$; det vilde jeg finde utilstedeligt. Og jeg tør vel sige, at det er meget lave Tal, jeg her sætter; thi af 1,000 Ægteskaber er der neppe et, der føler sig generet af og ikke gerne vil

bruge den hidtilværende Vielsesmaade. Og det vilde dog være haardt, navnlig nu i Tiden, hvor man sætter Flertalsprincippet saa højt, at de 999 Ægtepar skulde bøje sig for det ene. Men det er jo desuden slet ikke det foreliggende Lovforslags Formaal at hæve denne Ulighed. Efter dette Lovforslags Vedtagelse vilde der jo lige godt blive to Arter af Ægteskaber, den ene det udelukkende borgerlige Ægteskab, den anden de Ægteskaber, der foruden dette tillige fik kirkelig Indvielse, og det kan jo slet ikke fejle, at den ene Art vilde blive betragtet som finere end den anden, og at man saa stod akkurat i det samme Tilfælde overfor de to Arter af Ægteskaber.

Jeg skal nu vende mig til det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen), der i Aar ligesom i Fjor har et Særstade i denne Sag, og som ogsaa har skitseret et Forslag til en Løsning, som for mange vistnok har en hel Del bestikkende ved sig. Ogsaa for mig er der visse Punkter i det, som jeg finder meget tiltalende. Fremfor alt maa jeg fremhæve, at det, at det ærede Medlem ganske vil sløjfe Ægteskabsforstanderinstitutionen, for mig er i høj Grad tiltalende. At tænke sig, at man nu med et Slag vil sætte henimod 2,000 Ægteskabsforstandere ind i Verden plus 2,000 Suppleanter! Det er dog et lidt stærkt Stykke i et Land, hvor vi allerede have tvungne borgerlige Ombud i tilstrækkelig Grad. Disse Ægteskabsforstandere og Suppleanter skulle tilmed være omskiftelige og bestaa af rent tilfældige Personligheder. Jeg finder det derfor meget logisk af det ærede kongevalgte Medlem, at han sløjfer hele denne Institution og henlægger Ægteskabernes Stiftelse dels til Øvrigheden og dels til Præsten; det er disse, der blive Ægteskabsstifterne efter hans Forslag, og det finder jeg overordentlig tiltalende. Ogsaa finder jeg det tiltalende, om det end er et mindre Punkt, at han vil have baade den kirkelige Tillysning af Ægteskabet ophevet, hvis man bliver ved det kirkelige Ægteskab, og tillige de ægteskabssøgendes Navnes Ophængning til offentlig Beskuelse i en Kasse med Staaltraad og Glas for. Jeg har allerede i mit første Foredrag antydet, at Tillysningen var et af de Punkter, jeg kunde ønske omordnet ved den nuværende kirkelige Ordning; men lige saa godt og lige saa fuldt ud ønsker jeg ogsaa, at den i Lovforslaget foreslaaede Ordning med Ophængning af de ægteskabssøgendes Navne i Kasser maatte bortfalde. Og det er en naturlig Udvej, det ærede Medlem anviser, ved at henvise til Bekendtgørelse